

<BRAND>

<BRAND>

JOANNA SOUTH

Auteur: Joanna South
Coverdesign: Joanna South
ISBN: 9789465206370
© Joanna South

Roxy

Roxy moet verhuizen. Haar tante en oom hebben geen geld meer. En Roxy geeft hun ook geen geld. Ze heeft geen idee hoe ze dat moet doen. Haar enige familie is dus boos op haar. Heel erg boos! Schijnbaar gaan ze ergens anders in de stad wonen. Kleiner en ze hoeft maar weinig mee te nemen. Haar persoonlijke spulletjes en wat kleding. Haar meubels, die ze van haar ouders gehad had, waren al veel eerder weg. Als ze bij het huis aangekomen zijn, dan bespeurd ze een onpure buurt. De huizen zijn wel heel klein en staan allemaal in dezelfde rijen aan elkaar vast. En dan zijn er appartementen, wel tien lagen hoog. En daar gaan ze wonen in een van die appartementen. Gelukkig zitten ze op de onderste verdieping, dus dicht bij de berging. Het lukt Roxy niet om zich daar thuis te voelen. Het is wel heel erg ver van waar ze vandaan verhuisd zijn. Een hele grote wereld van verschil. Buitenaards zeg maar. Gelukkig heeft ze nog wel een fiets weten te bemachtigen. Voor naar school. Want ook de school is veranderd. Hopelijk kan ze aarden daar. Haar verdriet om die verhuizing is enorm groot. Uit haar oude omgeving weggerukt zonder ouders. Die er niet meer waren. Overleden heette zoiets. Al twee jaren moet ze het zonder hen doen. Bijna. Over een week. En dan nog een week en dan...
...Dan is ze ook nog eens jarig. Cadeau's krijgt ze tegenwoordig ook niet meer. Toen haar tante en oom bij haar kwamen wonen hadden ze verwacht dat Roxy hun zou onderhouden, maar haar verdriet is zo enorm, dat ze de rest van haar leven niet wist hoe ze dat zou moeten doen. Ze was tenslotte maar zestien jaar op dat moment. En nu weet ze het nog steeds niet. Gelukkig breekt al snel de dag aan, dat ze naar school mag. Het is een echte ontsnapping voor haar. Uit die

bedompte omgeving welke ze nu thuis moet gaan noemen. Maar dat lukt haar niet. In helemaal niet!

Dan rijdt ze met een tas compleet gevuld met boeken, schriften en schrijfgerei naar school toe. Al heel vroeg, want ze wil niet dat iemand ziet, dat ze daar aankomt met haar fiets. Daar moet ze nog even doorheen zien te komen. Ze hoopt dat dát ook goed gaat komen. Zoals ze al hoopt over zoveel dingen in haar leven. Uitgestippeld heeft ze dit van het weekend om te zien hoe ze moet fietsen en waar ze terecht kwam. Maar ja, de school was natuurlijk dicht en ze kon niet zomaar naar binnengaan op een door de weekse dag.

Deon

De conciërge Deon Torres ziet Roxy Burrell het plein oprijden met een fiets. Raar, denkt hij. Geen auto, maar een fiets? Deze jonge mensen hebben toch allemaal een rijbewijs en dan meteen een auto. Gekregen van hun ouders uiteraard. Hij vindt het eigenlijk wel gaaf. Vooral voor een meisje van rijke komaf. Hij is er altijd vroeg bij om alles klaar te zetten. Hij ziet haar naar binnenlopen en ze gaat rechtstreeks naar een kluisje. Met een sleutel, die hij herkent, opent ze het kluisje. Haar hele inhoud van die rugzak wordt in het kluisje gelegd. En dat is ook al raar. Dan haalt ze een paar boeken en schriften en wat pennen eruit en doet het kluisje dicht. Met haar rugzak over haar schouder gaat ze weer naar buiten en kijkt om zich heen. Na wat enige schroom loopt ze door naar de verste picknicktafel. Het is vaak de enige tafel, die niet gebruikt wordt. Veel te ver van de ingang. Ze gaat zitten en pakt de boeken uit haar rugzak. Ze is aan het leren en schrijft zo nu en dan iets op in een schrift. En dat schrift? Schrift? Geen tablet? Hij ziet haar ook niet bezig op een telefoon. Hij heeft tijd om voor zichzelf een beker koffie te halen en weer op zijn plek plaats te nemen. En langzaam alle kinderen binnen te zien komen. Het is een

hele fijne plek om te werken. Oké, er zijn duidelijk verschillen in rijke kinderen. Kinderen met egoïstische ouders zijn de verschrikkelijkste mensen op aarde. Altijd maar wedijveren met hun soortgenoten. De ene, die niet met hun meegaan, zullen ze telkens weer afbreken tot op het bot. Die kinderen hebben een verschrikkelijk leven hier op school. Je moest wel sterk in je schoenen staan om die kinderen het hoofd te kunnen bieden. Maar Deon houdt de wacht net buiten de deur. Dan gaat de bel en lopen ze allemaal naar binnen. Hij ziet dat het meisje van de fiets tot het laatste moment wacht, voordat ze dezelfde gang doet. Het intrigeert hem mateloos naar het verhaal van deze dame of bijna dame. Hij probeert om erachter te komen wie ze is door de lijst van nieuwe schoolgangers door te spitten. Het wordt hem wel heel makkelijk gemaakt, want er is maar één meisje van zeventien, die nieuw hier op school is gekomen. En zij heet Roxy Burrell. Ze komt van een school helemaal aan de andere kant van de stad. Raar. Raar is het woord wat hij vandaag wel heel vaak gebruikt. Misschien moet hij overgaan op ongewoon of anders dan? Dan gaat hij aan het werk. Tijdens de lunch zit hij altijd op een stoel buiten te genieten van zijn broodje. Weer ziet hij Roxy, wat fijn, dat hij nu haar naam weet. Hij noemt haar dus in gedachten al met haar naam. Daar hebben alle kinderen wel recht op. Het valt hem op, dat ze hierbuiten zit in het begin van de lunchpauze van de kinderen. Want die gaan altijd eerst hun lunch halen in de lunchroom. Kantine kan je het niet noemen, want daar is het veel te luxe voor. Maar Roxy heeft ook geen eten bij zich. En geen drinken. Ze eet en drinkt althans niets. Geconcentreerd is ze met haar boek bezig en weer is ze aan het schrijven in haar schrift. Misschien vindt ze schrijven gewoon wel fijner dan typen op zo'n tablet. Of onthoudt ze beter als ze schrijft. Je hebt van die kinderen en ook volwassenen, die de stof beter tot zich nemen. Dus niet raar of vreemd of ongewoon. Toch? Ja, dat is zo!

Roxy

Roxy is zich van geen mens bewust. Maar dat is omdat ze niet om zich heen kijkt. Ze zorgt meteen voor haar huiswerk, zodat ze thuis zo min mogelijk hoeft te doen en daarom ook zo min mogelijk boeken mee hoeft te sjouwen. Op haar fiets. De conciërge neemt haar waar, maar zij hem niet. Ze kijkt niet op en omdat ze dat doet, is er ook niemand, die dat probeert. En al helemaal niemand wil plaatsnemen aan die picknicktafel. Want de meeste blijven binnen, vooral de meiden blijven binnen. Geen zon voor de meeste meiden. Maar Roxy is niet bang uitgevallen en al helemaal weet ze hoe die meiden zijn. Zelf deed ze er vroeger wel eens aan mee, maar tegenwoordig is de zon het enige wat haar nog verwarmt. Dus die warmte heeft ze echt nodig in haar leven. Het was vanochtend thuis niet zo'n geweldige ervaring. Haar eerste schooldag en meteen al ruzie om haar wekker. En toen ze meldde dat ze naar school moest, werd ze uitgelachen. En er werd naar haar geschreeuwd en gescholden. Dat school niet goed voor je was en dat het je in het leven niet ging helpen. Misschien niet voor hen, maar zij wilde duidelijk het leven, wat haar ouders haar altijd voorgehouden hadden, leven. Dus proberend zich niet te laten overdonderen door die twee, had ze het over zich heen laten komen. En was vroeger vertrokken. Wat haar achteraf gewoon lekker was bevallen. Niemand, die haar had zien aanrijden op haar fiets. Wegrijden zou wel eens wat lastigere worden. In de eerste les op deze school was er niemand, die vreemd opkeek van haar. Ze zat dan ook wel op de laatste rijen ze kwam als laatste binnen. Ze had alles goed gepland. En was van plan dit vol te houden. Zo was het leven toch nog ergens goed voor. Ze begon heel voorzichtig wat licht te zien in haar zo donkere leven.

Blake

Dat het niemand zou zijn opgevallen, was niet waar. Blake Pearson had haar in de klas zien binnengaan. En was meteen benieuwd wie dat meisje was, want hij kon haar niet en had haar ook nooit eerder gezien. Toen hij haar in de gaten ging houden, kwam hij enkele dingen te weten. Ze was altijd alleen. En ze had een immens verdrietig gezicht. Eenzaam zelfs. Blake kon duidelijk zijn blik niet van haar afhouden. Ze had wat, maar wat dát wat was, was hem compleet onduidelijk. De volgende ochtend was hij wat eerder op school, omdat hij een boek had gemist in zijn rugzak. Toen hij het schoolplein opliep, zat ze al aan de achterste picknicktafel. Ze had boeken voor zich en was duidelijk bezig met huiswerk. Welke wist Blake niet. Maar ze was wel hel vroeg voor deze school. Toen Blake de school in wilde lopen, zag hij de conciërge Deon Torres al staan in de deuropening.

‘Hoi Deon.’

Ze noemde hier de conciërge bij de voornaam en de leerkrachten bij de achternaam.

‘Hoi Blake. Hoe is het met jou?’

‘Goed hoor.’

Ze kijken beiden dezelfde richting op en Blake kan zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen.

‘Ken je haar?’

‘Nee, ze is nieuw hier.’

‘Weet jij hoe ze heet?’

‘Nee, ook dat niet, jongen. Zijn we nieuwsgierig of...?’

Deon laat een pauze vallen en laat deze inwerken op Blake.

Maar Blake reageert niet op wat hij zegt.

‘Ze ziet er zo... ja, hoe zeg ik het netjes?’

‘Triest is het woord, Blake.’

‘Ja, dat. Triest. Heel triest zelfs.’

‘Ja, zeg dat wel.’

‘En eenzaam, vind ik.’

‘Klopt, dat ook.’

Ze kijken elkaar even aan en dan weer kijken ze naar haar.

‘Zo alleen zit ze daar.’

‘Ja, elke dag weer. Al een paar weken.’

‘Een paar weken?’

‘Ja.’

Daar moet Blake even over nadenken, maar reageert er verder niet op. Misschien moet hij dit eens voorleggen aan zijn ouders. Die weten wel raad met wat hij het beste zou kunnen doen of hoe hij dit moet gaan aanpakken. Die avond legt hij dan ook zijn probleem voor aan zijn ouders.

‘Pap, mam?’

‘Ja, zoon. Wat is er?’

‘Ik heb een probleem.’

‘Een probleem, Blake?’

‘Nou, niet echt een probleem. Meer een dilemma.’

‘Je praat in raadselen, Blake.’

‘Ja, mam. Dat weet ik. Maar ik weet niet helemaal wat ik precies wil vragen.’

‘Nou, dan vertel je het gewoon, zoon. Misschien kom je dan op wat je wil weten?’

‘Goed.’

Blake vertelt zijn vader en moeder dat er een nieuw meisje in zijn klas zit en dat ze zich met niemand bemoeit. En er zo triest eruit vindt zien. En eenzaam. En dat de conciërge zelfs haar naam niet kende. Maar daar roert zijn moeder zich.

‘Ehm, misschien mag hij dat niet zomaar tegen je zeggen.

Privacy en zo.’

Dat kan bedenkt hij dan. Deon klapt nooit uit de school. Hij is eigenlijk wel heel discreet. En dat vindt hij wel iets fijns. Het is

goed als er mensen zijn die goed willen doen en dat ook zijn. Hij vertelt verder over het meisje en dat ze blijkbaar al enkele weken zo alleen aan een picknicktafel zit. Aan haar huiswerk, want ze is telkens bezig met haar boeken van school. Ook vertelt hij dat ze alle boeken in haar kluisje bewaart. En maar telkens een paar uithaalt, die ze nodig heeft. Blake heeft een paar keer haar zien weggrijden op haar fiets met de rugzak op haar rug. Dan zegt hij ook nog dat ze zo mager is, maar wel pezig is. Alsof ze dagelijks lange stukken moet fietsen. Zijn moeder houdt duidelijk haar mond, maar haar blik schiet naar zijn vader, die zich van commentaar onthoudt.

‘Wat zeggen jullie niet?’

Het is wel klaar dat die blikken tussen zijn ouders wel iets zeggen, maar wat dat is, is voor hem raadsel. Die blikken, die zijn ouders zo vaak uitwisselen, zijn een groot raadsel. Voor hem althans, niet voor zijn ouders. Die maken ook elkaars zinnen af. Als de ene begint, maakt de andere de zin af. Zo vreemd eigenlijk als je erover nadenkt. Zijn moeder verklaart dan toch iets.

‘Mager, dat kan best en pezig betekend, dat ze sport. En misschien is dat pas onlangs gestart. Dat soort dingen weet je pas als je met het meisje gaat praten.’

Ja, zijn moeder is een wonder. Heeft vaak iets door voordat iemand anders het kan opmerken. Zijn moeder is behoorlijk kien. Heeft een eigen bedrijf te runnen, net als zijn vader. Maar zijn moeder is van huis uit behoorlijk rijk en heeft vaak meer te vertellen dan zijn vader. De familieverhoudingen zijn tegenwoordig weer goed grotendeels, maar dat is in het begin van hun huwelijk heel anders geweest. Zijn moeder had toen af een erfenis gehad van haar grootmoeder, die zelf ook al veel geld had. Ze hebben het altijd al goed gehad, maar toch neemt zijn moeder graag het voortouw om voor de minderbedeelde op te komen. En daar wil ze graag over bomen met wie dat ook maar wil. Blake wil graag in dezelfde voetstappen lopen als zijn

moeder. Met mensen werken, die het veel minder hebben dan hunzelf. Die avond maakt hij zijn huiswerk op zijn kamer. Hij heeft rust nodig om zich te concentreren. Met de meeste vakken heeft hij geen moeite, maar er zijn een paar vakken, waarbij hijzelf het gevoel, dat hij er meer aan moet trekken. Het komt niet vanzelf. Dat is prima. Je kan nu eenmaal niet in alles uitblinken.

De volgend ochtend besluit hij eens vroeger dan normaal naar school te gaan. Daar zit het meisje al aan de picknicktafel. Je kan haar bijna uittekenen. Zo zit ze elke dag als hij het plein oploopt. Hij gaat niet naar haar toe, maar neemt de tijd om zijn kluisje een beetje netjes te maken. De laatste tijd heeft hij er een zootje van gemaakt. Als zijn moeder het zou zien, zou ze zijn nek omdraaien. En een veeg uit de pan geven. Dan gaat de bel en komt het meisje langs hem heenlopen. Haar kluisje staat rechts van hem en als ze deze opent, kan hij zo haar kluisje in kijken. Ze is al net zo netjes als hij normaal. Hij pakt de boeken, die hij nodig heeft en loopt naar het lokaal waar hij les heeft. Omdat zij helemaal achterin is gaan zitten, zet hij zich aan de andere zijde van de deur ook achterin. Zijn beste vriend Jackson gaat naast hem zitten. Als hij hem aankijkt, ziet hij er behoorlijk moe uit. Zijn ouders staan op het punt om een eind aan hun huwelijk te maken. Maar dat doen ze met grote ruzies en met veel kabaal. Het halve servies heeft het al moeten ontgelden. Als hij Jackson moet geloven. Ze soebatten over alles. Waar hun kinderen gaan wonen en bij wie. Over de inboedel. Waar eigenlijk ruziën ze niet over? Zeg maar gewoon alles. Echt over alles. Blake kan zich daar geen voorstelling van maken, want tegenwoordig is Jackson niet zoveel meer bij hem thuis te vinden. Hij zondert zich af. Gaat met verkeerde vrienden om. Eigenlijk zijn het geen vrienden, maar losgeraakte eikels. Want waarom gaat Blake ook nu even niet met hem om, is eigenlijk, dat hij middelen tot zich is gaan nemen, die hem

tegenstaan. Zover hij weet ging het om wiet, maar misschien is Jackson wel verder gegaan dan wiet. Wie weet.